

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 234.

Tiende Session.

61de Møde.

Fredagen den 18de December.

(Forsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer egentlig ikke, at det **U**ndringsforslag, som den ærede Forslagsstiller nu mottverede, indeholder væsentlig Andet, end hvad der allerede findes i den vedkommende Bestemmelse i Paragraphen. Den ærede Forslagsstiller har ganske rigtig gjort Afskillelse imellem de to Arter af Begrændsninger, som i Reglen forekomme i de Bevillinger, der ere givne til Oprettelsen af Theatre i Kjøbenhavn. Den ene Begrændsning har Hensyn til den **S**lags Forestillinger, som der ved Bevillingen indrømmes de Paagældende at opføre. Men naar den ærede Forslagsstiller har meent, at en saadan Bestemmelse skulde være tagen for at sikke det fgl. Theater en Overlegenhed over de andre Theatre, saa feiler han imidlertid ganske; det er ikke for at bevare nogen Overlegenhed, at det fgl. Theater s. Ex. har Ret til at opføre Tragoedier, og at de derimod ere udelukkede fra Repertoiret s. Ex. paa Casino eller paa Vesterbroes Theater, det er ikke dette Hensyn, som har bevirket, at det er blevet anset som ganske naturligt, at de Kræfter, hvorom der overhovedet kunde blive Spørgsmaal ved disse Theatre, maatte betragtes som nærmest anvendelige til disse Glasser af dramatiske Forestillinger, som derfor ere betegnede i Bevillingerne; og det er heller ikke til dette Forhold, det foreliggende **U**ndringsforslag sigter. Naar der derimod er Spørgsmaal om den i Bevillingerne optagne Bestemmelse om,

at der ikke maa opføres saadanne Stykker, som allerede vare gaaede over til at blive det fgl. Theaters Eiendom, saa har det ganske naturligt ligget i den hele tidligere Stilling, som var givet med Hensyn til Berettigelsen over Stykker, som vare erhvervede af et Theater, hvilketsomhelt, at man ikke kunde overdrage Andre den Ret, hvorfra de vare udelukkede ved den Berettigelse, der allerede var givet det paagældende Theater. Det er jo netop dette Forhold, som denne Lov gaaer ud paa at forandre og modificere, hvilket navnlig finder Sted ved Bestemmelsen i § 19, idet der siges, at efter 30 Aars Forløb skulle de Rettigheder, som iøvrigt have med Hensyn til Stykkerne, være ophørte og forsvinde. Jeg troer nu, at denne Regel ligesom maa finde Anvendelse paa den Berettigelse, der er erhvervet af det fgl. Theater; anderledes har jeg idetmindste ikke forstaaet Loven, naar det nemlig i Slutningen af § 19 hedder, at efter 30 Aars Forløb efter Forfatterens Død skulle hans efterladte Børner kunne opføres af Enhver, som forøvrigt er berettiget til at give offentlige Forestillinger af den paagældende Art, idet dog derved den Begrændsning med Hensyn til Opsførelsen af de forskellige Arter af dramatiske Forestillinger, som er sat for de paagældende Theatre, ikke derved berøres eller forandres. Om det omhandlede **U**ndringsforslag antages eller ikke, maa jeg derfor ansee som temmelig ligegyldigt; jeg har ikke forstaaet det anderledes, end at det er i fuld Overensstemmelse med Loven.

Oppermann: Bestemmelserne i §§ 17—19 og de dertil stillede **U**ndringsforslag angaae en Art Forfatterret, som vi hidtil her i